

Arrest

nr. 72 478 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2010 dienen verzoekers, van Kosovaarse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 23 december 2010 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 14 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 april 2011 dienen verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.04.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

K., F. (R.R.:...)

Geboren te (...) op (...)

S., A. (...) (R.R.:...)

Geboren te (...) op (...)

+ minderjarige kinderen

S., E. (...) (geboren op (...)2004) en S., E. (...) (geboren op (...)2008)

Adres: (...)

Nationaliteit: Kosovo

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag haar identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Verzoekster K., F.(...) legt bij haar aanvraag een identiteitskaart voor op naam van K., F.(...) uitgereikt op 26.02.2001 en geldig tot 26.02.2006. dit document kan niet aanvaard worden als bewijs van actuele en correcte identiteit aangezien de identiteitskaart op ogenblik van de indiening van de aanvraag niet langer geldig was. Uit § 2 van voornoemd Artikel 9ter volgt immers dat de gegevens, vereist door §2, eerste lid, 1°, inclusief dus nationaliteit, “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn: een niet actuele nationaliteit kan bezwaarlijk als dergelijk constitutief element worden gezien. Uit de integrale lectuur van dit §2 dient te worden geconcludeerd dat de wetgever het aantonen van de actuele nationaliteit eist, welk de wijze van bewijsvoering van identiteit ook is. Ten overvloede is de kennis van de actuele en correcte identiteit, constitutief van de identiteit van een persoon, van kapitaal belang gezien de gemachtigde van de minister in de tweede fase van onderzoek van de aanvragen ingediend onder Artikel 9ter moet kunnen oordelen of de medische zorgen beschikbaar zijn in het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit (Arrest 10.481 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 25 april 2008). Betrokkene legt verder haar geboorteakte voor. Dit bewijselement en haar identiteitskaart kunnen haar identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 2^e lid gezien geen van beide bewijselementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 1° van art. 9ter, §2, namelijk geen van beide bewijselementen laat toe de huidige nationaliteit vast te stellen. Betrokkene brengt evenmin het bewijs van vrijstelling haar identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3^e lid). Derhalve is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent de eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen ter kennis gebracht op 14.01.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers het volgende aan.

“Het beroep is gegrond op een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, alsook op een schending van de materiële motiveringsverplichting.

1. De bestreden beslissing

(...)

2. Art. 9ter § 2, 1^e lid, van de Vreemdelingenwet stelt :

‘Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en –datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.’

3. De twee door verzoekers voorgelegde identiteitsdocumenten voldoen aan deze voorwaarden :

- *ze bevatten de vereiste vermeldingen ;*
- *ze zijn uitgereikt door de bevoegde overheid (de ‘United Nations Interim Administration Mission in Kosovo’);*
- *ze laten toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene (door de foto) ;*
- *ze zijn niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.*

In art. 9ter § 2, 1^e lid, van de Vreemdelingenwet wordt er niet gesteld dat het identiteitsdocument op het ogenblik van de aanvraag geldig moet zijn.

Door te eisen dat het identiteitsdocument op het ogenblik van de aanvraag nog geldig is, voegt de D.V.Z. aan de wet een vereiste toe, die niet in deze wet voorzien is.

De bestreden beslissing kan niet bijgetreden worden. Er is bijgevolg een schending van art. 9ter avn de Vreemdelingenwet, alsook van de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoekers’ aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat verzoekers enkel een sinds 26 februari 2006 vervallen paspoort, alsmede een geboorteakte, hebben voorgelegd en zij hierbij de actuele nationaliteit niet hebben aangetoond. Bij citering van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet en bij verwijzing naar de voorbereidende werkzaamheden betreffende het nieuwe artikel 9ter van de vreemdelingenwet, benadrukt verwerende partij dat onder de “*constitutieve elementen van de identiteit*” ook de actuele nationaliteit dient te worden verstaan. Een niet-actuele nationaliteit kan, zo stelt zij, bezwaarlijk worden gezien als “*constitutief element van de identiteit*” en in de aanvraag wordt evenmin enig ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoonst. Verwerende partij concludeert dienvolgens dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers terecht onontvankelijk werd verklaard. Verwerende partij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), met name naar het arrest nr. 58 204 van 21 maart 2011. Volgens haar is de bestreden beslissing gefundeerd met juridische en draagkrachtige motieven.

2.3. Verzoekers uiten kritiek op de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat de identiteit niet is aangetoond op de wijze bepaald in artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet omdat het voorgelegde paspoort op naam van verzoekster is vervallen. Bijgevolg voeren zij de schending van de materiële motiveringsverplichting aan in het licht van de voormelde bepaling.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Artikel 9ter, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje “Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof” het volgende gelezen worden:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van

identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

2.5. In casu heeft verzoekster aan de aanvraag om machtiging tot verblijf een identiteitskaart toegevoegd, uitgereikt door de United Nations Interim Administration Mission in Kosovo en geldig tot 26 februari 2006. Verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen identiteitskaart de actuele nationaliteit van verzoekster niet aantoonst, net zomin als haar geboorteakte.

2.6. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoekster met een vervallen identiteitskaart haar identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, §2, van de vreemdelingenwet.

2.7. De eerste subvraag die zich hier stelt is of de nationaliteit van een vreemdeling deel uitmaakt van zijn identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Op grond van het gestelde in artikel 9ter, §2, 1°, van de vreemdelingenwet dat stelt dat het "bewijselement" onder meer de nationaliteit dient te vermelden, dient de voormelde vraag positief beantwoord te worden.

2.7.2. Deze conclusie vindt ook steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof 193/2009 van 29 november 2009 dat te dezen nog steeds actueel is en waarnaar de in punt 3.5. geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, sook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument."

2.7.3. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cfr. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.8. Tweede subvraag die zich in deze stelt is of een verstreken identiteitskaart een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen.

2.8.1. Een verstreken identiteitskaart blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het document komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op deze kaart vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft.

2.8.2. Een vervallen identiteitskaart kan het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al betreft het een identiteitskaart van een niet meer bestaande staat, tenzij er ernstige twijfel bestaat over de nationaliteit van de betrokkene (naar analogie met RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.8.3. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de nota van de verwerende partij blijkt dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoeksters nationaliteit die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren. Door desalniettemin te stellen dat verzoekster haar identiteit niet aantoonde zoals bepaald in artikel 9ter, §2, 1° van de vreemdelingenwet en derhalve te concluderen dat verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, §3, 2°, van de vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

2.8.4. De stelling van de verwerende partij in haar nota *“In casu bewijst het vervallen paspoort niet de actualiteit van haar nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat de nationaliteit betreft.”*, zonder dat zij daarbij enige tegenindicatie aanbrengt wat verzoekers vermeende nationaliteit betreft, wordt tegengesproken door het Grondwettelijk Hof in het voormelde arrest nr. 193/2009 van 29 november 2009 heeft geoordeeld dat een paspoort –en derhalve bij uitbreiding ook een door de wet voorziene identiteitskaart- uiteraard het bewijs van identiteit en nationaliteit, zoals geëist in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie om medische redenen, kan vormen, ook als het inmiddels vervallen is.

2.8.5. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen . Gezien het feit dat in deze zaak wel gegevens voorhanden waren die gerechtvaardigde twijfels over de nationaliteit met zich brachten, hetgeen *in casu* op generlei wijze blijkt, is geen vergelijking mogelijk met het beroep dat tot het voormelde arrest heeft geleid.

2.9. Door de aanvraag van om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, louter omdat een identiteitskaart met een verstreken geldigheidsduur werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoekster op zich op niet kennelijk onredelijke gronden in twijfel te trekken, is de materiële motiveringsplicht in het licht van de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel in de besproken mate gegrond is.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie van 9 mei 2011 waarbij aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS